

lidet Spillerum; og selv hvor Spillerummet er større vil Sagernes Natur føre til, at det praktisk udvikler sig paa den Maade, at der under de og de Omstændigheder, for den og den Forseelse anvendes en Bøde af en vis Størrelse uden nærmere Indgaaen paa de personlige Forhold. Overhovedet ville Bøder udenfor egentlige criminelle Sager i Reglen være smaa og temmelig eens for Alle; i criminelle Sager kunne Bøderne naae en bethdelig Størrelse — hvorved ogsaa Spørgsmaalet om Reglerne for Substitueringen af Fængselsstraf faaer saameget større Betydning — og der kan og bør tages et omhyggeligt og væsentligt Hensyn til de Skyldiges forskellige sociale Forhold. Er det imidlertid saa, at de forskellige Hensyn gjøre sig gjældende paa en heelt forskjellig Maade i og udenfor criminelle Sager, turde det ogsaa være naturligt og rigtigt at ordne Forholdet paa forskjellig Viis; den herved fremkommende Uoverensstemmelse kan ikke med Føie betegnes som en forkastelig Inkonsekvens. — —

Af Embeds- og Bestillingsfortabelse havde den tidligere Kommission foreslaaet 2 Slags, nemlig Fradømmelse af det enkelte Embede eller Bestilling og, i Forbindelse dermed, Uværdigjendelse til at beseede ethvert Embede eller offentlig Bestilling. Af den sidste Straf har man imidlertid ikke fundet Anledning til at gjøre nogen Anvendelse i Straffelovens specielle Deel; det tør formeentlig ogsaa forudsættes, at Regjeringen saavel som andre Autoriteter ikke lettigen vil befordre eller ansætte en Person, der ved Dom har forbrudt sit Embede, medmindre særegne Omstændigheder skulde tale derfor, men i saa Fald synes det heller ikke at være i sin Orden, at Regjeringen eller vedkommende Autoritet ved en maaskee for mange Aar siden affagt Dom skulde være forhindret i at drage sig den Paagjældendes mulige Tjenstbyghed til Nytte. I det Embeds- eller Bestillingsfortabelse herefter indskrænkes til Forbrydelse af det enkelte Embede eller Bestilling, turde det formeentlig være hensigtsmæssigt i Loven at optage Regler for, hvorledes der skal forholdes, naar den, der har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, hvorfor Embeds- eller Bestillings-

fortabelse er foreskrevet som Straf, paa den Tid, han skal dømmes, ikke længere er i Besiddelse af det Embede, hvori han forbrød sig. Har han intet Embede, maa der anvendes en anden Straf, som vistnok maa gives en bethdelig Bidde med Hensyn til at Embedet eller Bestillingen kan have været af høist forskjellig Bigtighed og Betydning, ligesom det ogsaa væsentlig synes at maatte komme i Betragtning, om den Paagjældende ikke allerede paa en Maade er tildeels straffet ved sin Afstedigelse netop paa Grund af det Forhold, hvorfor han skal dømmes til Straf. Har han faaet et andet Embede, vilde det neppe være hensigtsmæssigt eller rigtigt ubetinget at foreskrive, at han skal miste det, efter som den i Loven foreskrevne Straf af Embedsfortabelse i flere Tilfælde er motiveret ved et Hensyn til Embedets særegne Charakter og de særegne Fordringer, som der paa Grund deraf maa stilles til Embedsmanden, hvoraf følger, at det af den Skyldige udviste Forhold vel kan gjøre ham ustkiftet eller uværdig til at have dette Embede uden derfor just at gjøre ham uværdig til ethvert Embede eller enhver Bestilling, om det end er af en ganske anden Art og Betydning. Man kan herom vistnok ikke opstille nogen anden Regel end den i Udkastets § 31 indeholdte, at Domstolene, naar den Skyldige har faaet et nyt Embede, efter Omstændighederne skulle enten idømme ham Fængsels- eller Forbedringshuusstraf eller fratjende ham det nye Embede.

Med Hensyn til Confiskation, der omhandles i Udkastets § 32, men som ikke efter Straffeloven bliver at anvende som egentlig Straf, naar undtages, at der i § 211 henvises til 3d. 3die Juli 1835, hvori Confiskation paa en Maade forekommer som Straf, see dens § 26, henholder man sig til den tidligere Kommissions Bemærkning om, at, da det kan være af Interesse for det Offentlige, at Rebslaget til eller Produktet af en Forbrydelse tilintetgjøres, er der ikke Føie til, som i den preussiske Straffelov, at indskrænke Confiskationen til Gjenstande, der tilhøre Forbryderen eller Medskyldige. Om og hvorledes den ufskyldige Eiermand i saadant Fald skal holdes skadesløs, ligger det formeentlig udenfor Straffeloven at bestemme.